

Здравко Сребров

Сърната на художника и
трите луни

На бюфета, в дъното на стаята, срещу широките прозорци, стоеше сърничката. Сив-зеленикав мъх се свличаше по шията и по коремчето ѝ. Зад нея висеше на стената голяма картина с хризантеми, а пред нея бе поставена позлатена глинена ваза.

Във вазата имаше цветя... Картината бе нарисувана от художника.

На другия край на бюфета в кристален съд се червенееха ябълки. На стената бе закачена лампа от ковано желязо с розов абажур като шапката на персийския шах.

Когато лампата светваше с електрическа светлина, ябълките ставаха по-червени и блестяха, а сивият зеленикав мъх на сърничката ставаше златен. Тогава сърничката оперваше уши, извиваше грациозно шията си и гледаше към потъмнелите прозорци. Тънките ѝ крачета потреперваха от нетърпение – всеки миг тя бе готова да подскочи от бюфета и да излезне навън. Кожата ѝ с позлатен мъх на шията и на коремчето също потреперваше, а белите огледалца отстрани, до опашката ѝ, ставаха по-големи.

– Къде е гората? – питаше сърничката и гледаше към потъмнелите прозорци. – И защо луната не е една, а има три луни?

Сърничката беше виждала само една луна и много звезди, едри като лешничета, само че не зелени, а златни, и други по-дребни като диви ягодики – и те бяха златни, и още по-дребни, като просени зрънца, разпилени по Млечния път.

А над голямата гора, която стигаше чак до Черни връх и вечер ставаше тъмна и страшна, изгръвяше луната. Тогава върховете на дърветата се посребряваха. Светлината проникваше и по-навътре, посребряваха се жълдите, малините, ягодите и гората не беше вече страшна, а украсена със звезди.

Тук, в стаята на художника, имаше всичко, но нямаше гора.

– Къде е гората? – питаше пак сърничката и гледаше към потъмнелите прозорци. – И защо луната не е една, а има три луни?

Най-последно момиченцето, което седеше до радиото и слушаше приказката за вожда на индианците Синята брада и за Бялото момиче със златните обички и сините безценни камъчета, не се стърпя и се обади:

– Това не са три луни. Това е полилеят с трите абажура. Ух, каква си ми глупава и все за гората питаш! Толкова ли ти се ще да отидеш в гората? Я виж сега навън какъв сняг вали, в гората има вълци, големи и страшни, с настръхнала козина на гърба. Вълците ще те изядат. Четох в една книжка, че те обичат месо от сърни. А в гората все трябва да се оглеждаш на всички страни – лошо е. Тя цялата е затрупана със сняг и от

клонките ѝ висят шушулки. Сега там е студено. Стой си на бюфета. Като свърши приказката за индианския вожд и за бялото момиче, ще ти донесе храна. Тук в стаята е топло и няма вълци.

– Къде е гората? – питаше сърничката и гледаше към потъмнелите прозорци. – И защо луната не е една, а има три луни?...

Сърничката се беше родила в планината, в голямата стара гора, която стигаше до Черни връх. Тя обичаше гората. Там имаше всичко – и зелени листа през лятото, и трева, и боровинки, и много, много вода от потоците, които слизаха покрай мъховете и къпините. Сърничката обичаше да пие вода направо от изворите. В тях играеха сребърни рибки. Долу, в облите камъни на морените, растеше здравец и цялата гора миришеше на хубаво. В клоните на дърветата пееха птички: сини, с жълто по шийките, черни, с червени човчици и бели коремчета, шарени, с качулцици и разперени опашки. В края на гората чукаше кълвачът, а дълбоко гугукаха гривяци. Имаше пчели и калинки, водни кончета над речичките и зайчета с дълги уши и къси опашки.

А горе, над стръмните скали, живееше дивият козел – до облаците, под самите звезди.

Гората беше родината на сърничката. Тя я обичаше и тъгуваше за нея.

– Къде е гората? – питаше сърничката. – И защо луната не е една, а има три луни?

Но момиченцето вече не я слушаше. Приказката за вожда на индианците Синята брада и за Бялото момиче, което имаше златни обички и сини безценни камъчета, приближаваше към края си.

А както винаги, краят на приказката беше най-интересен.

Тогава на сърничката ѝ се пощя да изблее и да подскочи от бюфета навън. Тръпки минаваха по кожата на шията и на коремчето ѝ и очите ѝ се напълниха с влага. Но не можеше да мръдне наникъде. Тя не беше истинска сърничка, а направена от бронз! Мъхът по шията и коремчето се бе наслагал от времето, а краката ѝ бяха запоени на желязна плочка.

Художникът, който бе нарисувал голямата картина с хризантемите, бе поставил сърничката на бюфета, да му напомня за гората... И той се бе родил в планината, до голямата стара гора, която стигаше до Черни връх, и често тъгуваше за нея.

– Къде е гората? – питаше и той като сърничката, като гледаше вечер към потъмнелите прозорци. – И защо тук луните са три, а не една?...

Той по̀ би искал луната да бъде една, но истинска. И да изгрява над върхарите на старата гора, в планината, под Черни връх, където беше се родил.

Но това бе толкова отдавна, че той беше забравил пътя към нея.

Момиченцето, което слушаше приказката от радиото за вожда на индианците и за бялото момиче, се казваше Здравка. То бе голямата внучка на художника. Щом свърши приказката, то се облече в антрето, обу се, сложи ръкавичките си и изтича на улицата. Там бяха излезли другарките му – цяла бригада, гласовете им се чуваха навън. Те почистваха снега по плочите, замеряха се с топки и се гласяха да правят снежен човек.

А сърничката на бюфета, в дъното на стаята срещу широките прозорци, остана самичка. Не можеше да отива наникъде, защото крачетата ѝ бяха запоени на желязната плочка. Пък и нали тя беше от бронз!...

Може би ѝ стана мъчно. Погледна с насълзени очи към прозорците и вече не запита за нищо.

КРАЙ

© Здравко Сребров

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издаелство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8908>]